

Arrest

nr. 106 279 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nadat verzoeker sedert 2005 tevergeefs via diverse procedures en met gebruik van een andere naam een verblijfsvergunning had proberen te verkrijgen, beslist verwerende partij op 28 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt dezelfde dag betekend en luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie E.B., Bestuurschef wordt aan de persoon die verklaart zich S.J. te noemen, geboren op 03.05.1985, en welke verklaart van Indiaase nationaliteit te zijn, het bevel gegeven ONMIDDELIJK het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Maita, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾; tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben^{M)}.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X artikel 74/14 §3, V1 er bestaat een risico op onderduiken¹

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een Geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

REDEN VAN DE BESLISSING :

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij preciseert dat de betrokken bepaling wijst op een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en dat elke discretionaire appreciatie ter zake is uitgesloten. Verwerende partij is van oordeel dat een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel verzoeker geen voordeel kan opleveren omdat gemachtigde van de staatssecretaris niet anders kan dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te brengen. Verwerende partij wijst er nog op dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen het inreisverbod.

2.2. Het gegeven dat er sprake is van een gebonden bevoegdheid bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt niet weg dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan bekleed zijn met een onwettigheid. In casu betwist verzoeker dat het OV-nummer dat vermeld wordt op de bestreden beslissing het zijne is. Hieruit dient te worden begrepen dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing betrekking heeft op iemand anders. Er dient dan ook te worden onderzocht of een dergelijke onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

Derhalve wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, “*Schending aan van de motiveringsverplichting ("Wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen") en Schending van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de bestreden beslissing motiveerde door te stellen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten en niet in het bezit is van een geldig reisdocument;

Terwijl verzoekende partij stelt dat een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen motivering in feite is: de bestreden beslissing bevat geenszins de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen;

Terwijl hoogstens sprake kan zijn van een motivering in rechte;

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikel en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt: voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Terwijl het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Terwijl de uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden;

Terwijl verzoekende partij niet in staat wordt gesteld te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103);

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Terwijl dit geenszins het geval vormt temeer daar de bestreden beslissing het D.V. nr. 7.668.664 vermeldt terwijl het D.V. nr. van verzoekende partij 5.669.721 is;

Terwijl verwerende partij niet in rechte kan stellen dat de bestreden beslissing wel is genomen op grond van het administratieve dossier dat op verzoekende partij betrekking heeft, nl. het dossier met D.V. nr. 5.669.721;

Terwijl de beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen en een voorbeeld is van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering;

Terwijl de loutere vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument en geen houder is van de vereiste documenten op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat;

Terwijl momenteel een procedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Terwijl bijgevolg verzoekende partij geenszins uitgeprocedeerd is zodat minstens de bestreden beslissing dient geschorst te worden in toepassing van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet);

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) en een Schending van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) in zich draagt;(…)”.

3.2. Voor zover verzoeker de schending van de Vreemdelingenwet opwerpt is het middel onontvankelijk. Verzoeker laat immers na te preciseren welke bepaling van deze wet hij geschonden acht.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker is van oordeel “dat een loutere verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen motivering in feite is”, maar hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing onder het eerste kopje “reden van de beslissing” stelt, “De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument”. Dit

vormt wel degelijk een feitelijke motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker voor het overige inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoeker stelt in essentie dat op de bestreden beslissing een verkeerd OV-nummer wordt vermeld dat niet het zijne is.

3.6. Verwerende partij stelt onder meer het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker aangetroffen werd door de politie in illegaal verblijf. Hij was niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. Daarom werd hem een nieuwe OV nummer toegekend. Op 28 februari 2013 werden zijn vingerafdrukken genomen. Uit de Printrak. Van 1 maart 2013 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker, genomen op 28 februari 2013 overeenstemde met die van G.S, OV nr. XXX”.

3.7. Het betoog van verwerende partij vindt volledig steun in het administratief dossier en heeft te maken met het gebruik van een andere naam door verzoeker. Het OV-nummer van G.S. dat verwerende partij vermeldt in haar nota stemt overeen met het OV-nummer dat verzoeker zelf vermeldt in zijn verzoekschrift als zijnde zijn administratief dossier. Verwerende partij legde ook het administratief dossier neer met dit OV-nummer. De bestreden beslissing heeft dus wel degelijk betrekking op verzoeker en steunt op elementen die zijn zaak kenmerken. Verzoeker toont alleszins nergens aan dat hij wel degelijk in het bezit is van een reisdocument. Verzoeker is verder van oordeel dat de vaststelling dat hij geen houder is van de vereiste documenten niet volstaat, maar deze overtuiging kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar ze zowel op juridisch als op feitelijk vlak gemotiveerd is in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte verwijst verzoeker naar een hangende procedure bij de Raad maar hij laat na minstens te preciseren over welke procedure het gaat en hoe die dan de wettelijkheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengt.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA